

bevisning, at man ikke kan sige, at Staten mangler Ret til at berøve Nogen Livet; jeg troer, at det hører med til Statens Ret, at den maa kunne disponere over sine Borgeres Liv, og mener derfor, at Indvendingerne imod denne Strafs-Anvendelse nærmest maae hidrøre fra, at det ikke skulde være nødvendigt eller hensigtsmæssigt at anvende den længere, og ikke derfra, at den skulde være uretfærdig.

Med Hensyn til de andre Straffearter, der ere nævnte i 2det Capitel, er der ogsaa gjort nogle Bemærkninger fra forskjellige Sider, navnlig af den ærede Rigsbogsmand for Evedborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm), der meente, at de Bestemmelser, som deri indeholdtes om Straffenes Fuldbyrkelse, i det Hele vare for detaillerede og derfor helst maatte udgaae. Dette er efter min Overbevisning ikke begrundet. Jeg troer ikke, at Straffeloven vil kunne undvære Bestemmelser om Maaden, hvorpaa Straffene skulle fuldbyrdes; den vilde derved mangle Noget i Fuldstændighed, og i ethvert Tilfælde vilde der ikke vindes Andet derved end, at Bestemmelserne herom da maatte overføres i en anden Lov. Jeg seer heller ikke, hvorfor ikke Bestemmelserne i dette 2det Capitel, hvis de skulde trænge til Forandring, ligesaa vel skulde kunne forandres, naar de staae i denne Lov som i en anden Lov, hvori de da maatte overgaae. Det er, hvad jeg dog haaber der ikke vil blive Spørgsmaal om, at foretage et heelt nyt, omfattende Lovarbejde, naar det foreliggende først er ført igjennem, og et Andet er, at der naturligtvis ikke behøver at forløbe en uendelig lang Arrække, inden man kan rette enkelte Bestemmelser i Loven. Heller ikke troer jeg, at Fængselsvæsenet hos os er saaledes, at der nu burde indføres Forandringer deri; i saa Henseende ere vi efter min Mening komne til en vis Afslutning for en lang Tid. Jeg troer dette saameget mere, som hele Fængselsvæsenet, navnlig i oeconomic Henseende med Hensyn til Bygninger osv., nu er bragt paa et saadant Standpunkt, at vi ikke uden store Offre ville kunne komme bort fra den hele Tilstand, som jeg ogsaa er overbevist om vil kunne holde sig en lang Tid. — En anden Indvending mod dette Capitel er rettet imod de enkelte Straffearter. Det er naturligt, at

Anvendelsen af Straffe som Miis og Rottingsslag i det Hele ikke have noget Tiltalende ved sig, det forstaaer jeg saare vel; men det vil ikke være let at finde nogen anden passende Straffeart for Forbrydere i en yngre Alder. Fængselsstraf i længere Tid er ganske vist ikke hensigtsmæssig for Børn, ikke engang for unge Mennesker imellem 15 og 18 Aar, og jeg troer ikke, at den demoraliserende Virkning, som man har villet tilskrive Anvendelsen af disse legemlige Straffe, i og for sig vil fremtræde i en mindre Grad, naar man sætter Fængselsstraf i Stedet. Det er egentlig kun for voksne Mennesker, at man har erkjendt, at Straffe, der væsentligt bestaae i legemlig Nedsættelse, ere utilfredselige eller uanvendelige; men i Henseende til Mennesker i en yngre Alder kunne de sikkert fremtræde som et Correctiv. Jeg kjender selv noget til dette Forhold, da jeg har nogen Kjendskab til Criminalstatistikken practisk, navnlig til, hvorledes Forbryderes Liv har udviklet sig igjennem en Række af Aar, og jeg troer ikke, at man vil finde, at Anvendelsen af legemlige Straffe i den yngre Alder egentlig har indeholdt en større Opfordring til Forbrydelser end mange andre Omstændigheder, der have fremkaldt den forbryderiske Løbebane. — Et mindre Punkt er blevet berørt af det samme ærede Medlem, nemlig om Paatalen i Capitlet om Sædelighedsforbrydelser. Der kan unægtelig være forskellige Meninger om, hvorvidt Paatale for Ægteffabssbrud skal være offentlig eller privat. Smidlertid skal jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at det efter Lovudkastets Bestemmelser staaer den fornærmede Part frit for til enhver Tid at standse Paatalen og at faae Sagen hævet. Det kunde derimod maaskee ofte være vanskeligt for den fornærmede Part, og navnlig for Hustruen, at gjøre sin Ret gjældende, hvis det Offentlige slet ikke kunde træde til. Med Hensyn til den anden i saa Henseende omhandlede Forbrydelse, nemlig Voldtægt, er jeg overbevist om, at det ikke vil gaae an at overlade den udelukkende til den private Paatale. Den er et saa grovt Brud paa den personlige Frihed og paa den offentlige Orden, at jeg ikke seer, hvorledes man skulde standse den, naar man gjorde Paatalen